

Parohia Ortodoxa Romana

***"Nasterea Preasfintei Fecioare Maria" din Boston va invita sa participati
la slujbele duminicale oficiate de preotul Narcis Stoica.***

Sf. Liturghie incepe la ora 12:00 pm

Serviciile religioase ale parohiei au loc la Biserica Ortodoxa Rusa cu acelasi hram:

8 Addison St, Chelsea MA 02150 (colt cu Washington Ave #110)

Email: Parinte.Narcis@gmail.com Cell Phone: (714) 488-2040

Duminica a 5-a dupa Sfintele Pasti

(Duminica Samaritanecii)

25 mai 2008

Apostolul: Fapte 11, 19-30

Evanghelia: Ioan 4, 5-42

glas 4

Hristos a inviat! Adevarat a inviat!

Christ is risen! Truly he is risen!

Rugaciune

Doamne, Dumnezeul puterilor, al milei si al indurarilor, trimite Harul Tau peste noi ca sa ne lumineze mintea, sa ne trezeasca constiinta, sa ne intareasca vointa si sa ne sfinteasca viata. Duhul Tau sa se coboare in noi, ca sa nu mai fim neputinciosi si sa slujim materiei. Da-ne Doamne Harul Tau, pe care L-ai dat sfintilor Tai, caci fara de el si fara Tine, lisuse, nu putem face nimic.

Apara-ne, mantuieste-ne si ne pazeste pe noi, Dumnezeule cu Harul Tau. Amin.

*** * Astazi dupa Sfanta Liturghie vom avea un Parastas de 9 zile pentru sora noastra intru Hristos Violeta Sasu care vinerea trecuta a adormit intru Domnul. Vesnica pomenire!**

In următoarele două săptămâni...

Duminica 25 mai – † A treia aflare a Capului Sf. Ioan Botezatorul

Joi 5 iunie – (†) Inaltarea Domnului

In numele Tatalui, al Fiului si al Sfantului Duh.

Hristos a Inviat!

“Atunci a venit o femeie din Samaria sa scoata apa. Iisus i-a zis: Da-Mi sa beau.” (Ioan 4:7)

Si spune Evanghelistul ca “Iisus, fiind ostenit de calatorie, S-a asezat langa fantana, si era ca la al saselea ceas” (Ioan 4, 6).

Si sezând Hristos singur langa fantana, a venit o femeie din Samaria sa scoata apa. Omul Isus, fiind însetat, va vrea sa-si potoleasca omeneasca sete cu ajutorul ei.

“Femeia samarineanca l-a zis: Cum Tu, Care esti iudeu, ceri sa bei de la mine, care sunt femeie samarineanca? Pentru ca Iudeii nu au amestec cu Samarinenii”. (Ioan 4:9)

Femeia avea în vedere ceea ce era obisnuit pe vremea aceea, ca omul trebuie sa urasca pe poporul vrajmas si pe fiecare om al acelui popor. De aceea a și refuzat să-l dea apă Mîntuitorului însetat, care i-a cerut apa. Însă, cu toate că era eretică în credință și desfrînată în fapte, ea aștepta venirea Mîntuitorului în lume, era însetată de "apa vie" a credinței în Hristos și se interesa cum să se roage cu adevărat lui Dumnezeu. Isus era însetat ca om de apa, dar ca Dumnezeu a simțit ca inima acelei femei era însetată la randul ei de apa mântuirii, si desi ea nu-L cunostea pe Cel ce i-o putea da, Isus S-a grabit sa Se descopere pe Sine acelui suflet ce dorea invatatura si mântuirea.

“Iisus a raspuns si i-a zis: Daca ai fi stiut darul lui Dumnezeu si Cine este Cel ce-ti zice: Da-Mi sa beau, tu ai fi cerut de la El, si ti-ar fi dat apa vie”. (Ioan 4:10)

“Darul lui Dumnezeu”, material vorbind, este tot ceea ce Dumnezeu, în bunătatea Sa, a facut si a dat omului pentru ajutor si folos. Apa fantanii nu este samarineanca sau evreiasca, ci a lui Dumnezeu caci atunci când El a creat nu a creat apa si pamant si plante si vietuitoare “pentru samarineni” sau “pentru iudei”, ci “pentru oameni”; apa fantanii se va scoate – cu înfiorare – ca un dar al lui Dumnezeu, si se va da unui om însetat ca sa bea – cu si mai mare înfiorare – ca o zidire a lui Dumnezeu. Întrucât lumea întreaga este darul lui Dumnezeu pentru om, dupa cum si omul este darul lui Dumnezeu pentru lume.

Dar tot “dar al lui Dumnezeu”, în sens duhovnicesc, este Însusi Domnul Hristos. Dumnezeu, în iubirea Sa, Se daruieste omului pe Sine ca dar de mare pret harazit in egala masura iudeilor, samarinenilor, si tuturor celorlalte popoare fara exceptie, pentru a rupe hotarele urii dintre un popor si altul, dintre un om si altul, pentru tamaduirea oamenilor de marea boala a urii unora fata de altii.

Si pentru aceasta, Isus a vînat la credință pe samarineanca aceasta păgîină și păcătoasă. Mai întîi, Domnul i-a făgăduit femeii "apa cea vie", adică învățatura Sfintei Evanghelii. Și după ce femeia a crezut în puterea mîntuitoare a Evangheliei, îi zice Mîntuitorului cu glas smerit și rugător: “Doamne, dă-mi această apă, ca să nu mai însetez, nici sa mai vin aici sa scot.” (Ioan 4:15). Astfel, cuvintele Domnului, atingîndu-se ca o săgeată de inima samarinencii, i-au deșteptat credința în suflet celei care mai tarziu avea sa fie Sfanta Fotini, care va face apostolat si va avea sfarsit mucenicesc.

“Da-Mi sa beau”, îi spune Domnul femeii samarince. El era obosit si însetat, de unde înțelegem limpede ca trupul Sau era trup real omenesc, din care se varsau lacrimi de durere pentru oameni, si asa cum mai tarziu suferea durere pe Cruce, tot asa simtea nevoia sa manânce si sa bea.

“Da-Mi sa beau.” Ziditorul se adreseaza zidirii Sale. Aceste cuvinte rasuna de-a lungul celor doua milenii pentru ca El nu a spus aceste cuvinte numai pentru femeia samarineanca, ci tuturor neamurilor pâna la sfârșitul veacurilor.

“Da-Mi sa beau”, ne spune El astazi fiecaruia dintre noi. El – Facatorul apei si Orânduitorul marilor si oceanelor, râurilor si izvoarelor - nu spune aceasta pentru ca El este însetat de apa, ci pentru ca El înseteaza dupa voirea si iubirea noastra cea buna.

Convorbirea Domnului nostru Iisus Hristos cu femeia samarineancă la fântina lui Iacob este o lecție de catehizare creștină și o călăuză pe calea mântuirii pentru noi toți. În această Evanghelie, preoții învață cu câtă înțelepciune trebuie să câștige sufletele oamenilor pentru viața veșnică, știind că nu este meșteșug mai mare și mai greu decât acela de a vîna pe cei păcătoși la pocăință. În Evanghelia de astăzi, creștinii buni învață că "apa cea vie", dătătoare de viață a credinței ortodoxe și toate izvoarele mântuirii se află numai la fântina vieții care este Biserica. Aici ne așteaptă Hristos să venim să ne închinăm, să ne rugăm, și să-L laudăm, să ne mărturisim păcatele și să-I cerem iertare și mântuire. Aici, la Biserică, păcătoșii vorbesc de Dumnezeu, își recunosc păcatele, se spovedesc, cer canon de iertare și așteaptă cu smerenie și speranță Sfînta Împărtășanie, iertarea păcatelor. Aici cei necredincioși și răucredincioși se convertesc la dreapta credință ca femeia samarineancă, cer de la Hristos apa cea vie a credinței. Aici, mai ales aici la Biserică, învățăm să ne rugăm în duh și în adevăr, învățăm să ne mărturisim și să ne plîngem păcatele, învățăm să ne smerim și să ne iubim unii pe alții. Aici învățăm cum putem convinge și aduce la Hristos pe frații noștri care zac în întunericul păcatelor și al nepocăinței. La Biserică învățăm a mărturisi pe Hristos pe pămînt, învățăm a ne ruga în duh și în adevăr și a dobîndi viața veșnică. Deci să venim regulat la Sfînta Biserică și să lucrăm cu rîvnă ogorul mântuirii noastre, știind că nu este mîntuire în afară de Biserică. Iată, Hristos ne așteaptă la fîntînă, ne cheamă la Biserică, ne învață să ne rugăm, ni se descoperă prin învățătura Sfintei Evanghelii, ne ajută să ne curățăm de patimi, ne hrănește și ne adapă cu Trupul și Sîngele Său din sfîntul potir și ne dă putere de sus să ne pocăim. Să părăsim păcatele și să urmăm lui Hristos pentru a ne învrednici de împărăția Lui în vecii vecilor. Amin.

Hristos a înviat!

Parastasele si folosul lor

de Ieromonah Benedict Aghioritul

Una dintre tradițiile vechi și nestrămutate ale Bisericii noastre este și rugăciunea pentru cei morți. Istorisirea Sfintei Evanghelii despre dumnezeiasca și minunata Schimbare la Fată a Domnului, care ni-i înfățișează pe Moise și pe Ilie, precum și pilda bogatului nemilostiv și a săracului Lazăr, ne arată limpede că morții au o conștiință desăvârșită. Trecând prin moarte, viața continuă. Cei care pleacă din

această viață își păstrează comuniunea duhovnicească cu mădularele Bisericii care se află pe pământ prin virtutea dragostei în Hristos. Această dragoste face să fie una totalitatea credincioșilor. Ea îi unește, deoarece Biserica este una și are drept Cap pe Hristos. Noi, cei care credem, alcătuim trupul Bisericii și fiecare în parte suntem un mădular al acestui trup. Moartea schimbă, dar numai în mod simțit, legăturile dintre cei ce au murit și cei ce trăiesc. "Și dacă trăim, și dacă murim, ai Domnului suntem" (Romani 14, 8).

Biserica se împarte în două: cea biruitoare și cea luptătoare. Din Biserica biruitoare fac parte aceia care și-au săvârșit întru biruință lupta lor din viața pământească și așteaptă cununa dreptății "în ziua aceea". Din Biserica luptătoare fac parte aceia care încă se luptă împotriva păcatului pentru a ajunge la desăvârșire. Însă mădularele Bisericii biruitoare și luptătoare au o legătură indestructibilă între ele, căci cei care se află în cer nu sunt nepăsători față de cei care se mai află în această viață. "Moartea trupească, despărțirea sufletului de trup nu distruge legătura credinciosului cu Biserica; nu-l desparte de celelalte mădulare în Hristos". De altfel, dragostea este veșnică precum sunt și sufletele. Din nenumăratele mărturii cuprinse în Sfânta Scriptură, dar mai ales în Istoria Bisericii noastre și în Tradiție, aflăm că există o comuniune duhovnicească și o întraajutorare în dragoste și rugăciune între mădularele Bisericii cerești și pământești, deoarece toți împreună alcătuim "o comuniune de sfinți".

Toți cei care au adormit și toți cei ce trăim în această lume ne aflăm într-o tainică și mai presus de fire comuniune de viață, rugăciune și dragoste frățească. Prin această legătură cei vii îi ajută pe cei morți. Astfel a rânduit dragostea lui Dumnezeu, voind ca unul să se mântuiască prin celălalt.

Vremea săvârșirii parastaselor

În "Învățătura celor doisprezece Apostoli" se spune că trebuie să săvârșim parastasele la a treia zi, la a noua, la a patru zecea și la un an. Sfântul Isidor Pelusiotul spune că se săvârșesc la a treia zi în amintirea Învierii celei de a treia zi a Domnului; la a noua zi după numărul puterilor îngerești; la a patruzecia zi potrivit obiceiului din Vechiul Testament, deoarece și iudeii, atunci când a murit Moise l-au plâns patruzeci de zile. Despre parastasele anuale, face referire Sfântul Grigorie Teologul în cuvântul pe care l-a rostit la înmormântarea fratelui său Chesarie: "Pe unele le-am dat și pe altele le vom da prin cinstirile și pomenirile ce le oferim anual".

În afară de acestea Biserica noastră mai are două Sâmbete ale morților, în care se pomenesc toți dreptii din Legea Veche și creștinii din toate vremurile.

Prima Sâmbătă a morților, Sfinții Părinți au rânduit-o înaintea Duminicii Înfricoșatei Judecăți (a lăsatului sec de carne). Dar pentru care pricină Sfinții Părinți au ales această Sâmbătă? Deoarece au rânduit în următoarea zi pomenirea celei de-a Doua Veniri a lui Hristos, au găsit că este potrivit să fie pomenite și sufletele ca prin aceasta să-L roage pe Înfricoșătorul Judecător să folosească obișnuita milostivire și să le așeze în odihna pe care le-a făgăduit-o.

A doua Sâmbătă a morților este rânduită de Biserica noastră la nouă zile după Înălțarea Mântuitorului nostru Iisus Hristos, adică în Sâmbăta dinaintea

Cincizecimii. La acest parastas Biserica noastră pomenește pe toți dreptcredincioșii adormiți de la Adam până astăzi.

Ea se roagă pentru aceștia și cere de la Hristos, Care S-a înălțat la ceruri și a șezut de-a dreapta Tatălui, să-i învrednicească ca în ceasul judecății să dea răspuns bun Celui Care va judeca tot pământul, să fie așezați de-a dreapta Lui, în bucurie, în partea dreptilor și în ceata luminoasă a sfinților și să se facă vrednici moștenitori ai împărăției Lui.

Materiile necesare pentru săvârșirea parastasului

Lucrurile cele mai necesare pentru săvârșirea unui parastas sunt: prescura (colacul), vinul, coliva, tămâia și lumânările.

Slujba parastasului nu este numai o lucrare a oamenilor, ci mai ales a lui Hristos, căci de la El vom cere ajutor și acest ajutor ni-l poate oferi numai prin Sfânta Liturghie. De aceea este bine să se pomenească și la Sf. Liturghie morții de la parastas.

Asupra acestui fel de pomenire insistă în mod deosebit Sfântul Simeon al Tesalonicului, accentuând marele folos pe care-l dobândește sufletul din săvârșirea Sfintei Liturghii. "A treia zi" (după adormirea celui pomenit), - spune Sfântul Simeon al Tesalonicului, "se face colivă din semințe de grâu și din alte roade de multe feluri ce sunt aduse ca prinos lui Dumnezeu. Dar ce simbolizează aceste roade? Ele arată că și omul este o sămânță, un rod al pământului care semănându-se acum în pământ precum grâul, iarăși va învia cu puterea lui Dumnezeu, răsărind în viața ce va să fie și aducându-se viu și desăvârșit lui Hristos. Căci precum această sămânță se îngroapă în pământ, iar după aceea răsare și aduce mult rod, tot astfel și omul fiind dat acum pământului prin moarte, iarăși va învia. Această tradiție a colivelor se găsește încă de la mijlocul secolului al IV-lea. Până atunci se aduceau la sfintele parastase pâine și vin cu măslina, cu brânză sau cu orez. Cei care primeau această milostenie rosteau: "fericită să le fie pomenirea" și de aceea se numeau "fericiți". Rămășițe ale acestor manifestări sunt și colăceii de astăzi pe care rudele celui adormit îi împart după parastas.

"În loc de parastas"

Există unii creștini care în loc de parastas fac o oarecare milostenie spre pomenirea celui adormit. Dar altceva este parastasul și altceva este milostenia pe care o face cineva. Căci nici o milostenie nu poate înlocui Sfânta Liturghie, unde se jertfește "Mielul lui Dumnezeu, Cel ce ridică păcatul lumii". De aceea aducem la biserică prescura și vinul care se prefac în Trupul și Sângele lui Hristos. Din prescură se va scoate și părțica pentru cel adormit care se va așeza pe Sfântul Disc alături de părțicele sfinților și dreptilor Bisericii. Acolo se află întreaga Biserică și cea luptătoare și cea triumfătoare. "Este mare cinste, accentuează Sfântul Ioan Gură de Aur, să se rostească și numele răposatului nostru acolo unde se află Hristos și întreaga Biserică. Dar, ia aminte, se vestește atunci înfricoșata Taină, căci Dumnezeu S-a dat pe Sine pentru mântuirea lumii."

Prin urmare, ajutorul cel mai mare și mai important care se poate da celui ce a plecat din această viață, este cel care se dă prin pomenirea numelui său la Sfânta Liturghie.

Ceea ce nu pot face bunurile ce se dau săracilor o poate face rugăciunea unui drept și cu atât mai mult Sfânta Liturghie.

(continuarea saptamana viitoare)

Christ's Talk with the Samaritan Woman

5th Sunday after Easter

by the Archpriest Victor Potapov

In this Gospel excerpt, brought to our attention by the Holy Church on the 4th Sunday after Pascha, relates Christ's discussion with the Samaritan woman. The Lord tells her of some "living water" He possesses, and which He could give her to drink. It is a special kind of water, with the capacity to slake thirst forever, and to one who drinks of it appears a "well of water springing up into eternal life." What is that miraculous water, that life-giving water of life? That water is LOVE. For God, the wellspring and source of all life, is Love. The Holy Apostle St. John the Theologian says "God is love, and he that dwelleth in love dwelleth in God, and God in him." (I John 4: 16).

Love is the foundation and essence of the Holy Trinity: The Father loves the Son and the Son loves the Father. The Holy Spirit is the Personal, Hypostatic Love of the Father for the Son and of the Son for the Father. It was out of love that God called the world from out of non-existence. God's Creation was founded on love, and it is by God's love that it lives. "For God so loved the world that he gave his only begotten Son, that whosoever believeth in him should not perish, but have everlasting life." (John 3: 16). For man's salvation - God not only loves His creation and unceasingly provides for it, God not only offers Himself as a sacrifice for mankind's salvation, but He also asks love of us. So to speak, He needs our love. Of the Samaritan woman, the Lord asks, "Give me to drink!" On the Cross, he is to say "I thirst!"

He gave man the Commandment of love. In fact, love is not even a Commandment; rather it is a condition of life, a requisite of our existence. The Holy Apostle James teaches us, "Faith without works is dead!" (James 3: 20) Christ's suffering on the Cross was not so much physical pain as it was the pain of enduring the evil of the world, the scarcity of love in mankind. With our wars, our hatred, our squabbling, and our dislike of one another, we insult God's love, cause Him sorrow, and bring Him new pain.

Love is jealous. Love needs to be requited. Therefore God, Who is Love, is a jealous God. In the Old Testament, we learn that His Name is "Jealous."(Exodus 34: 14).

Christ awaits and expects our love, and asks us for it. Through the mouths of those in prisons, in hospitals, in need and in suffering, He asks us for a cup of cool water. (Matthew 10: 42).. And right now, today, Christ's words to Photini the Samaritan woman and the request repeated on the Cross, continue to sound out to us: "*Give Me to drink!*" "*I thirst!*".

(www.stjohndc.org/Russian/homilies/e_Samar.htm)

About Funerals tradition in the Orthodox Church

Source: Greek Orthodox Archdiocese

Meaning of Burial/Funeral Service

The Funeral Service is composed of deeply meaningful hymns, prayers, biblical readings, and symbolic acts. Most of the material that the Church uses for the Service of the burial of the dead refers not only to the dead but to the living as well. The Orthodox Funeral Service of today goes back to the end of the 5th and beginning of the 6th centuries in its main articulation and was later enriched by the eight sublime hymns of St. John of Damascus by which the ephemeral of this life and the eternity of life hereafter are poetically described. From very early in the Christian era, people were honoring their dead by making contributions to the poor as a memorial to the dead. This is prescribed in the Apostolic Constitutions, and St. John Chrysostom says, "do you wish to honor the departed? Honor him by giving alms and by doing works of benefaction".

Eligibility for Orthodox Funeral

Any person baptized in the Orthodox Church is entitled to a funeral service, with some exceptions. Individuals who are in severe violation of canon law including marriage outside of the Orthodox Church, cremation, suicide, and other circumstances are denied a funeral service in the Church.

Dying or Near Death

If a person's health is declining quickly and death seems inevitable, the priest should be called. He can read prayers, hear Confession, administer Holy Unction, and offer Holy Communion if appropriate. If a person's suffering is extreme and there is no reasonable hope of recovery, if the family wishes, the priest can read prayers asking God to take the dying person's soul to end their suffering.

Memorial Gifts

Giving gifts in memory of the dead is a centuries old tradition. Giving to the

church is very honorable. Designations to various ministries/projects within the parish can be done in advance or at the time of the funeral planning. These preferences can be advertised in the obituary and literature distributed to visitors.

Wake/Viewing

Commonly, a wake or viewing is done the night before the funeral at the mortuary. This is a time when people can express their respect and sympathy, especially if they are not able to attend the funeral service. The priest will attend and pray the Trisagion Service at a pre-arranged time. It is also an appropriate time for eulogies by family and friends in honor of the deceased. (Continued next week)